

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobkyně: M. G.**, zastoupena JUDr. Blankou Šimkovou, advokátkou, se sídlem 17. listopadu 237, Pardubice, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 28 Az 216/2003 – 65 ze dne 24. 2. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně napadá kasační stížností shora označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí ministra vnitra 19. 12. 2000, č. j. OAM – 377/AŘ – 2000, jímž byl zamítnut rozklad žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 16. 8. 2000, č. j. U – 4048/VL – 10 – P07 – 99, kterým žalobkyni nebyl udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a rozhodnuto, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona; a o nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

Žalobou podanou u Vrchního soudu v Praze v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí ministra vnitra, jež napadla v celém rozsahu, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Ve velmi podrobné žalobě žalobkyně výslovně namítla porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 1 a 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správnímu orgánu vytýká, že neprovedl dostatečné dokazování a na základě takto neúplného řízení a nedostatečně zjištěného skutkového stavu o žádosti žalobkyně nesprávně rozhodl. Uvedla, že s ohledem na situaci, do které se dostala v zemi svého původu – na Ukrajině kvůli podnikání českého občana pana R., je na ni nutno pohlížet jako na člena sociální skupiny, neboť hájila zájmy podnikatele a v důsledku tohoto byla vystavena nátlaku a pomstě nelegálních struktur. Žalobkyně dále uvedla, že má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a že se na ni vztahuje překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona.

Žalobkyně vzhledem k uvedenému proto navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl ve smyslu platné právní úpravy dané zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), jež nabyl účinnosti dnem 1. 1. 2003, příslušný Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 24. 2. 2005, č. j. 28 Az 216/2003 – 65, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobkyní uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobkyně tak nesplnila zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) dne 6. 4. 2005 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl stěžovatelce doručen dne 24. 3. 2005, kasační stížnost byla podána osobně u krajského soudu dne 6. 4. 2005. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvody obsažené § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jak lze dovodit z obsahu podání. Stěžovatelka opakovaně uvádí, stejně jako v žalobě, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné, nesrozumitelné a opírá se o nedostatečně zjištěný skutkový stav. Stěžovatelka nesouhlasí se závěry, k nimž dospěl Krajský soud v Hradci Králové v žalobním řízení, a proto rozhodnutí krajského soudu považuje za nepřezkoumatelné s tím, že je dán důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatelka proto navrhuje kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně požádala o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti, aniž by tento svůj návrh odůvodnila.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Hradci Králové. Uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy, a odkazuje

na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky učiněné ve správním řízení, a dále na vydaná rozhodnutí.

Kasační stížnost z uvedených důvodů považuje žalovaný za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí. Stejně tak neshledává důvody k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Hradci Králové a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelkou uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Hradci Králové právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S námitkami stěžovatelky se krajský soud náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Ostatně stěžovatelkou uváděné důvody, tedy potíže se soukromými osobami, do nich se stěžovatelka dostala v zemi svého původu – na Ukrajině kvůli podnikání českého občana pana R., neboť hájila zájmy podnikatele a v důsledku tohoto byla vystavena nátlaku a pomstě nelegálních struktur, nejsou důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy její rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory. Uváděné skutečnosti nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Na žadatele o udělení se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými námitky stěžovatelky o tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Hradci Králové postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelkou neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. července 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu